

Lucy Stevenson Ewellová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v Nizozemsku.

Marie otevřela šperkovnici a podívala se na své krásné kamínky. Jeden po druhém si je vzala do ruky. Červený, pak zelený a pak bílý průhledný.

Na dveře pokoje zaklepala babička. „Jsi připravená vyrazit?“

„Ano!“ Marie pečlivě vrátila kamínky do krabičky.

Pojedou s babičkou do knihovny. Ale nejen proto, aby se podívaly na knížky. Byla tam mimořádná výstava kamenů! Marie se moc těšila.

Když jejich autobus zastavil před knihovnou, Marie s babičkou vešly dovnitř. Uviděly spoustu stolů plných krásných kamenů. Některé byly lesklé a hladké. Jiné měli zajímavé tvary.

„Podívej se na tenhle!“ ukázala babička na velký krystal. Ze všech stran z něj trčely modré hroty.

Na jiném stole byla spousta malých oválných kamínků. Marie se dívala na všechny ty barvy. Na

Lesklý fialový kamínek

*Když řekne pravdu,
bude se na ni zlobit?*

samém konci byl fialový kamínek, maličký, lesklý a hladký.

Fialový kamínek ještě nemám, napadlo Marii. Moc by se jí hodil do sbírky.

Marie se rozhlédla. Babička byla u jiného stolu. Nikdo jiný poblíž nebyl. A tenhle malinký kamínek určitě nikomu chybět nebude.

Marie kamínek vzala a dala si ho do kapsy.

Když si Marie večer lehla do postele, ležel fialový kamínek bezpečně v její šperkovnici.

„Přečteme si něco před spaním?“ Tatínek se posadil na postel a otevřel časopis *Kamarád*.

Marie se zachumlala do přikrývky a zaposlouchala se. Byl to příběh o chlapci, který činil pokání potom, co udělal špatné rozhodnutí.

Zatímco tatínek četl, Marie cítila, jak se jí svírá žaludek. Překulila se na bok a pak si lehla na břicho s polštářem pod sebou. Neměla ze sebe dobrý pocit. A pořád se v myšlenkách vracela k tomu fialovému kamínku.

Tatínek příběh dočetl. „Jsi v pořádku?“

Marie nevěděla, co má dělat. Kdyby to tatínkovi řekla, mohl by se rozzlobit.

Ale možná by jí uměl pomoci.

Marie pomaličku vstala z postele a vyndala fialový kamínek z krabičky. „Dneska jsem tohle vzala v knihovně.“ Oči se jí zalily slzami. „Je mi to moc líto.“

Tatínek ji objal. „Vždycky mi můžeš říct pravdu. Jsem na tebe hrdý, že jsi měla odvahu být poctivá.“

Marie cítila, že svírání žaludku polevilo. Tatínek se nezlobil!

„A díky Ježíšovi můžeme činit pokání. Tak jako v tom příběhu,“ řekl. „Co kdybychom ten kamínek odnesli zpátky do knihovny?“

Marie pevně sevřela oči. „Ne! Budou se zlobit.“

Tatínek položil Marii ruku na rameno. „Možná se budou trochu zlobit. Ale myslím, že budou rádi, že jsi ho vrátila. A taky se budeš cítit o moc lépe.“

Marie se zhluboka nadechla a přikývla. „Tak jo.“

Marie si našla lístek papíru a začala psát vzkaz. „Je mi líto, že jsem tohle vzala. Kéž bych to neudělala. Ráda bych to napravila.“

Lístek zasunula do obálky. Pak do ní vložila i ten malý fialový kamínek.

„Vrátíme ho zítra,“ řekl tatínek. „Jak ti teď je?“

„Líp,“ odpověděla Marie. „Už musím udělat jen jednu věc.“

Marie si klekla k posteli a začala se modlit. „Je mi líto, že jsem ten kamínek vzala,“ řekla. „Už nikdy nic neukradnu. Děkuju Ti, že jsi mi pomohl, abych byla statečná a poctivá.“

Když si Marie znovu lehla do postele, pociťovala klid. Zítra to napraví. A věděla, že Nebeský Otec a Ježíš jí v tom pomohou. Díky Nim bude všechno v pořádku. ●

